

ГОТУИСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВЦЕВ О ТОВАРСТВЕ

Ч. 10 (111)

ГРУДЕНЬ

1965

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“HOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видав Головна Пластова Булава

Педагог Колегія:

пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світляна Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук
Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York
Адміністрація

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.

New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мряц

З М І С Т:

Сестричка Бджілка:	
Святий Миколай у школі	2
Ярослав Вільшенко:	
Святий Миколай іде	4
Катруся Червоняк:	
Подорож довкруги світу	5
Сестричка Надя:	
Малий актор	10
Як відчитувати ребуси?	19
Братчик Ірко:	
Імена славних людей	19
Розгадки загадок	21
Оленка Гординська:	
Рій „ЗОРЕПЛАВЦІ”	22

Річна передплата в ЗДА — \$ 2.50, в Канаді — \$ 2.75. Новачки та новаки складають її на руки виховників, самітники та неноваки пересилають просто до Адміністрації. Ціна одного числа 30 центів.

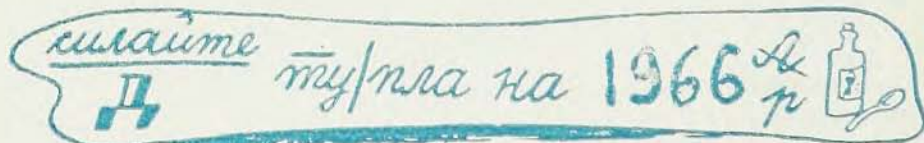
„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

В останньому місяці на „Готуйсь” склали такі пожертви: 14-те гніздо новачок у Клівленді через свою сестричку гніздову Арету Малиновську — 7 доларів, колишній рій новачок „Синички” з Сент Кетрине із сестрич-

кою Дозею Руденською — 10 доларів, новак Адріян Гладкий, на „прощання” для „Готуйсь” (бо він вже переходить до юнацтва) — 1 долар.

„Готуйсь” щиро дякує за всі ці датки та жеде дальших!

Відчитайте цей ребус!

Сестричка Бджілка

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ У ШКОЛІ

Вогко й зимно надв'орі. Перший мокрий сніг паде великими платками. Темніє. В українській школі вже давно почалася наука. Всі лавки заповнені. Там чепурненька Тамара, Таня і балакуча Оришка. Володко, завжди готовий до пустощів, розмріяний Ілько і Славко, що пише вірші. Ну й багато, багато інших. Всі вони сидять тихо, заслухані в слова пані вчительки. Бо вона говорить якраз про Київ, столицю України.

— А чи Київ більший, як Оттава? — спитав малий Юрко. Він недавно їздив з батьком по Канаді та був і в Оттаві.

— Щонайменше п'ять разів!

— Ну а Дніпро?

— В Канаді нема такої великої річки, як Дніпро. Біля Києва розливається він дуже широко... — говорить вчителька.

Тихо в класі. А за вікном завиває вітер, б'є снігом об шибки, злиться, чогось метушиться, вертить завірюхою білих сніжинок.

Ух, як холодно й непривітно надв'орі!

Нараз відчиняються двері і входить блідолицій, русявий хлопчик в подертому плащику і легеньких черевиках.

— Івасику, чого це ти так пізно прийшов до школи? Не зимно тобі? — питає здивована вчителька. Та русявий хлопчик мовчить, тільки голову клонить. Діти ж відповіли за нього:

— Він не має Мами. Цього літа померла. Батько працює на фабриці і то дуже важко. В нього ще мала сестричка. Вони дуже бідують. А він певно йшов у школу пішки, бо не має грошей на трамвай.

Вчителька глянула на Івасика, а в нього ноги справді аж поси-ніли від холоду.

— Ну, сідай, сину! А ви, діти, подумайте під час перерви, як би то якось так зробити, щоб Івасикові було легше.

Задзвонили на перерву. Загула кляса і всі, крім Івасика, побігли до вчительки:

— Ми вже домовилися! Ми вже знаємо! — гукали вони захоплено. — Ми не будемо цілий місяць купувати цукерків, ані „кокакола“, ні смаженої кукурудзи! Поскладаємо гроші і купимо Івасикові чобітки та теплий кожушок. А коли до нашої української школи прийде Святий Миколай, то ми його попросимо, щоб передав від нас цей дарунок!

Від того дня ціла кляса складала гроші, але так, щоб Івасик не бачив. Складали гроші в Тамари, і Тамара купила для цього окрему коробку.

Минув місяць. Надходив день Святого Миколая. Одного дня, коли Івасика не було якраз у школі, пані вчителька спитала:

— Ну діти, як там ваша несподіванка?

— Назбирали! Назбирали! — загомонала кляса. Тамара вийняла коробку й книжечку, де точно записувала, хто й скільки грошей склав, і подала вчительці.

— Аж п'ятнадцять долярів, прошу пані!

— П'ятнадцять долярів?! Та це прекрасно! Буде на плащик! А я говорила з учителями нашої школи і ми теж зібрали кілька долярів, щоб було на чобітки та рукавички. А хто з вас піде купувати?

— Просимо паню вчительку піти з нами, а ми поможемо! Оришка теж піде. Вона любить купувати!

Сказано — зроблено.

В день Святого Миколая зійшлися всі в Оришки. Запакували уважно плащик, чобітки й рукавиці та ще й червоною стрічкою перев'язали. А тоді чимдуж у школу! Прийшли саме в час.

Святий Миколай саме збирався виходити на сцену і розділював поміж янголів дарунки для дітей.

Задихані вбігли вони на залю та просто до Нього:

— Святий Отче Миколаю! Святий Отче Миколаю! Просимо, передайте цей дарунок від нашої кляси Івасикові Петрову. Він не має в чому ходити в українську школу. Отож ми зібрали трохи грошей і купили йому плащ, чобітки й рукавиці!

Здивувався Святий Миколай. Аж встав зі свого крісла. Янголи затихли.

— Ви самі зібрали? Як це так? Таж ви не заробляєте! І самі купували?

— Ми не заробляємо, але ми не їли цілий місяць ласощів. А пані вчителька допомгла нам купити!

— Гарно! Це дуже гарно, що у вас таке добре серце! Гарно, що подумали про товариша та рішили допомгти йому в біді. Зате мої

янголики знайдуть для вас щось дуже гарне. А скільки вас у клясі?

— Двадцятєро! — поспішила відповісти Тамара.

— От і гаразд! Ануте, діти мої, янголятка малі, загляньте в той мішок, що там ще остався за дверима! Там багато гарних речей. Та думаю, що найкращі будуть книжечки! Принесіть тут їх мені, щоб дістали всі на спомин про Святого Миколая та про їх добре серце!

Ярослав Вільшенко

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ ІДЕ...

В небі метушня і рух,
Янголята працю мають:
Білий тріпають кожух
Для Святого Миколая.

Інші лагодять санки,
Навантажують в них дари,
Запрягають два шпаки*),
Розсувають сиві хмари.

Сів вже в сани Миколай,
В мітрі й теплих рукавицях:
— Гей, янголе, поганяй,
Щоб на землю не спізниться!

Сріблом сяє з неба путь,
Мигають зірки, мов іскри,
Коні вихром так женуть —
Ще бистріше шлеться вістка...

Вістка чемним діточкам,
Що ждуть гостя нетерпляче:
— Діти, радість лине вам!
Хто нечемний був, хай плаче!

*) Шпак — птах з чорним пір'ям. „Шпаками” називають коней чорної барви.

Мал. Христя Хитра

ПОДОРОЖ ДОВКРУГИ СВІТУ

Карачі, Західний Пакістан, дня 25. вересня 1965

Дорогий Готуйсь!

Чи пригадуєш собі ту маленьку Котай, ту малпочку, що її Оленка знайшла в джунглях і вигодувала? Вона вже не така дуже маленька! Вспіла покритися м'яким брунатним кожушком та навчилася пустувати. Мали ми з нею смішну пригоду, що її хочу Тобі описати.

Перелетівши понад Індією, ми прибули до Західного Пакістану. Тут розгостилися ми в наших нових приятелів, хлопця Аврама та його сестри Моту. Моту куди старша за нас усіх і опікувалася нами, але я навіть не міг би сказати, як вона виглядала. Це тому, що Моту, придержуючись старого мусулманського звичаю, була зодягнена від голови до стіп у чорну плахту і нікому, крім найближчої рідні, ніколи не показувала свого обличчя. Таких жінок бачили ми і в Східному Пакістані, але в Західному їх куди більше.

Отже, одного дня Аврам, Оленка, Котай і я пішли під проводом Моту оглядати Карачі. Це місто положене над морем та має велику пристань, куди заїздять кораблі з цілого світу. Карачі теж було колись столицею всього Пакістану. Тепер столицю перенесли до міста Равалпінді, але в Карачі все таки великий рух і гамір. Незабаром зайшли ми до мусулманської святині, мечеті, та хотіли оглянути її. Одначе малпочки не годиться брати у святиню. Тож Моту дала гроша прошакові, що сидів на сходах мечеті та попросила, щоб він уважав на Котай, поки ми не повернемося.

Ми довго оглядали святиню, що була прикрашена і ззовні і зсередини барвистими взорами, виложеними з кусочків кахлі. На вер-

шку святині була велика баня, тільки на ній, очевидно, не було хреста. Вона блистіла на сонці різними барвами, а за нею підносилася до неба висока тоненька вежа-мінарет. Саме був час молитви і на мінареті станув мусулманський священик, одягнений в білі шати. Він закликав усіх вірних до молитви: „Аллах, Аллах”!

Моту та Аврам звернулися в цю сторону, в яку дивився священик та шепотіли молитви. Ми з Оленкою дивились з повагою на них і завважили, як нараз стих весь рух, як майже всі прохожі на вулиці спинилися, щоб звернутися думками до Бога.

Опісля Моту пояснила нам: — П'ять разів денно священик виходить на мінарет та звернувшись лицем до святого міста Мекки, закликає вірних до молитви словами „Аллах, Аллах”.

Та ми з Оленкою вже були обзнайомлені з цим обрядом зі Східного Пакістану.

Коли ми повернулися до старенького прошака, застали його дуже заклопотаного і без Котай. Він розмахував руками і показував на високий дім, що стояв недалеко. Старець дуже скоро щось белькотав беззубими устами, мовою Урду. Це мова, що нею розмовляють у Західному Пакістані.

Нарешті Аврам пояснив нам: — Він каже, що малпочка довго приглядалася, як він, просячи милостині, дзеленькотів дрібняками у бляшаному горнятку. Коли ж він втомився і поставив горнятку біля себе, Котай схопила бляшанку та втікла з нею аж під дах того будинку.

Ми глянули в цю сторону, куди показував жебрак. І справді, малпочка сиділа на вузькому поруччі під дахом. Вона то переверталася, то весело викрикувала, та подзвонювала бляшаним горнятком. А старенький жебрак трохи не плакав, що пропав його цілоденний зарібок.

Ми почали кликати Котай, та це ще тільки більше розвеселило малпочку. Вона, зачепившись хвостом за поруччя, почала гоїдатися нам над головами. Тепер вже зібралася чимала громада людей та всі приглядалися забаві Котай. А вона, мабуть, помітила, що роля акробата їй дуже до лиця, бо вигадувала все нові штучки, щоб веселити юрбу. Нарешті людей стало вже так багато, що припинився рух на вулиці, а тоді з'явився поліціант.

— Що тут таке діється? — спитав він грізно. Та коли побачив веселу малпочку, розсміявся й сам. — Не турбуйся! — сказав він Оленці та зник у дверях дому. За хвилину з'явилася його гнучка постать у вікні на найвищому поверсі. Він виліз з вікна та поповз по вузькій листівці, яка виставала кругом будинку, аж до малпочки. Ми аж зацікавилися зі страху, щоб він не впав. Та незабаром полі-

ціянт вже держав Котай в руці і обережно дібрався знов до відчиненого вікна. Ще хвилинка і Оленка вже знов пестила свою малпочку. Всі довкруги висловлювали свій подив поліціянтові, а Котай сиділа спокійно та бавилася бляшанкою старця.

— Ну, це було справжнє диво! — сказав хтось та кинув монету у бляшанку.

— Справді, я ще такого не бачив! — і хтось інший кинув другу.

Гроші сипалися з рук усіх людей і ми й не зчулися, як бляшанка жebraка наповнилася малими й великими монетами.

Ми саме дістали викликану світліну, яку ми зняли на базарі
в Катманду, в Непалі.

Тоді Оленка й Котай підійшли до старенького жебрака. Тепер Котай, немов розуміючи, про що йдеться, віддала дідусеві бляшанку, повну срібняків. Його radoшам не було кінця.

Іншим разом Моту та Аврам їздили з нами поза Карачі великим возом, що його тягнув верблюд. Аж поза містом побачили ми, яка дуже інша ця країна від Східного Пакістану. Там було багато рік і падало багато дощів, а тут так сухо, що часто доводилося їхати пісковими пустинями. Через те тут багато верблюдів. Люди вживають їх до їзди та до важкої роботи. Тому, що тут так сухо, рижу тут не побачиш, зате тягнуться всюди лани жита і пшениці. Часто зустрінеш плянтації бавовни.

266 миль від Карачі, над рікою Інд знаходиться місто Могенджо-Даро. Це значить „Могила мертвих”. У цьому місті не живе ніхто. Щолиш недавно відкопали його вчені-археологи з-під землі, яка через довгі роки покривала хати, камінні брами та укріплення. Ми бачили тут мурі старих святинь та давніх домівок. Денеде можна було знайти черепки посудин.

Моту розказала нам про це дивне місто: — Тут жили люди ще 2500 років перед тим, як народився Христос, в якого ви вірите. Це разом майже 4500 років тому.

Коли Моту закінчила, ми згадали нашого дідуса, що йому тепер 65 років. Ми думали, що він такий дуже старенький, бо жив ще в 1900-му році. А це місто сотки-сотки років старше!

Аврам запровадив нас до музею, що містився в одному старому будинку. Тут зберігалися різні різьблені статуї та посуда тих людей, що колись давно тут жили.

Оглядаючи ці дивні жбаночки, Оленка розказала нашим пакістанським приятелям про посуду трипільської доби, що її так вміло виробляли на українських землях вже 3000 років перед Христом.

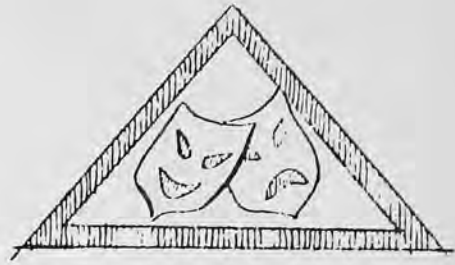
Це найбільше зацікавило Моту: — Я навіть не знала, що на землях України жили вже так давно люди, що вміли виробляти таку гарну посудину! — дивувалася вона.

Хоч можу Тобі ще дуже багато цікавого розказати, кінчаю тому, що нам ще треба пакуватися: завтра їдемо до Індії. До того ще мушу якось пришити гудзики до своєї сорочки, бо Котай їх повідгризала.

Тож усьому Новацтву пересилаємо „Готуйсь”!

(це Котай залишила свій підпис).

Відзначки вмілостей актора й акторки.

Сестричка Надя

МАЛИЙ АКТОР

Одного дня в грудні братчик прийшов на сходи „Рисів“ та спитав:

— Хто з вас вже колись виступав на сцені?

Але ніхто з „Рисів“ досі ще не виступав, тому всі сиділи тихо. Тоді братчик знов спитав:

— А хто з вас хоче виступати на сцені?

Хоч усі „Рисі“ хотіли б, але були ще малі і невідважні. Тому дали мовчали. Врешті братчик спитав:

— А хто хоче поспробувати виступати на сцені?

Тоді ройовий Ромко спитав несміливо:

— А що там треба робити?

Братчик вияснив, що треба до Свято-Миколаївської сценки двох новаків. Один гратиме янгола, другий чорта. Тоді зголосився Ромко і Zenko, але обидва хотіли бути янголами, і ніхто не хотів бути чортом. Тоді братчик дав обидвом по книжечці, щоб навчилися читати обидві ролі, а братчик гніздовий вибере опісля, хто до котрої ролі краще надається.

Ромко навчився гарно читати. Його голос був дзвінкий, сміливий і братчик гніздовий вибрав його на чортика. Zenko прочитав ледве кілька слів і тому йому призначили бути янголом, бо янгол мав небагато говорити.

Ромко дуже гарно відіграв роль чортика. За те дістав похвалу від братчика гніздового. Тепер усі вже знали, що Ромко скоро вивчає роль і гарно відіграє її. Зараз після Свято-Миколаївської сценки Ромкові дали довгий вірш про Святвечірню Свічку.

Ромко виголосив цього вірша дуже добре, аж вся Станиця дивувалася, що такий малий новак так гарно виголошує. Але Ромко

волів був ролю на сцені. Просив навіть братчика, щоб дав йому якусь ролю, ане не було до цього нагоди. На 22 січня Ромко знов тільки виголошував вірша.

Одного разу Ромко пішов з Мамою до книгарні. Там, оглядаючи книжки, помітив теж книжечку зі сценкою. Попросив Маму, щоб йому цю книжечку купила, прочитав і подумав, яку ролю він найбільше хотів би грати. З того часу, де лиш побачив книжки з представленням, купував їх та все думав, яку ролю він хотів би в них грати.

Про Ромкові виступи довідалися вчительки в українській та в парохіяльній школі. Вчителька в парохіяльній школі дала Ромкові ролю у сценці на свято Тараса Шевченка. Ромко вже читав цю сценку, отже попросив учительку, щоб дала йому не цю, а іншу, важчу ролю. Але цього не можна було зробити, бо всі інші ролі були для старших хлопців. Учителька тільки дивувалася, що Ромко так багато знає та так цікавиться театром.

Коли ж прийшло свято матері, вчителька закликала Ромка і спитала, немов великого артиста, яку ролю він хоче взяти. Ромко був єдиний актор, що його питали, яку ролю він хоче грати.

Всі „Рисі” мріяли про театр і на сходинах стали влаштовувати свій власний маленький театр. Найрадше брали якусь народну казку, передагалися за звірів і представляли її. Раз навіть виступали на збірці гнізда з таким представленням.

Одного разу Ромкова сестра прийшла зі сходинок і просила Маму допомогти їй пошити маленькі ляльки, бо їх рій влаштовує ляльковий театр. Ромко цим театром так зацікавився, що навіть пішов до домівки на пробу. Це було дуже цікаво: на маленькій сценці виступали ляльки а за сценою сиділи новачки і говорили за них.

Ромко думав, аж порішив влаштувати такий театр удома, разом із сестрою Іркою. Мама пошила їм ляльки, а Тато змайстрував сцену з картонової коробки. Ромко із сестрою вивчили казку про дідову ріпку. Сценка вдалася так добре, що Мама й Тато хвалили й обіцяли запросити на другу неділю вуйка та обидві тітки, щоб теж поглянули на цей театр.

Тоді Ромко згадав „Рисів”. А що, якби їм показати це? Ромко потелефонував до братчика і розказав про все. Братчик обіцяв теж, що на другу неділю прийде поглянути. В неділю було в Ромковій хаті стільки людей, як у справжньому театрі. І ляльковий театр усім подобався. Братчик обіцяв, що pomoже Ромкові влаштувати несподіванку для „Рисів”. Сестричка Ірки приготувала разом з Ромковою Мамою все, що треба, в домівці новачок. Братчик привів туди „Рисів” в умовленому часі. „Рисі” думали, що це театр новачок і дуже

нерадо йшли туди. Але яке було їх здивування, коли після вистави показався з-за сцени Ромко! Тоді братчик проголосив, що Ромко дістане на збірці гнізда відзначку актора. Всі „Рисі” були дуже раді, що попри Ромка і вони зможуть здобути цю вмілість. Ромко, добрий новак, помагав усім дуже радо. За рік усі „Рисі” стали „акторами”. Тоді вже не було клопоту, коли гніздо задумувало ставити якусь сценку, бо всі „Рисі” самі голосилися перші по ролі!

Вимоги вмілості актора й акторки:

1. Має в своїй бібліотеці 4 дитячі представлення, знає їх зміст та вміє його переказати.
2. Знає напам'ять 3 вірші та вміє переказати 3 казки.
3. Вміє виразно й голосно читати та деклямувати.
4. Вміє заінсценізувати казку, вірш чи пісню.
5. Виступав 3 рази на сцені та задовільно виконав свою роль.
6. Знає, що це ляльковий театр.
7. Вміє влаштувати ляльковий театр.
8. Вміє орудувати ляльками і представить сценку з трьома ляльками.

„А я вчора сам молився
Й разу не забувся,
Аж Миколай з образочка
До мене всміхнувся!”

Хоч то сильна завірюха
В нічку вис, плаче,
Привезе щось Святий Старець
В серденька дитячі.

Привезе дарунки з неба
Дорогі, чудові,
Привезе в серця дитячі
Доброту янголів.

М. П-в

(За дитячим журнальником
„Дзвіночок”)

Гніздо „Лісові Звірята” з Йонкерсу, стаєт Нью Йорк, пише нам:

Дорогий „Готуйсь”!

Наше гніздо новаків „Лісові звірята” з Йонкерсу хоче розказати Тобі дещо про наше життя. Передусім дякуємо Тобі за те, що можемо Тебе читати! Ми завжди ждемо того дня, коли пошта принесе нам Тебе! Також читаємо українські книжечки з нашої бібліотеки. Мали ми теж змагання, хто більше прочитає, але новачки виграли! Вони здобули

скорше від нас „шатро” на намальованому таборі. Але змаг ще не закінчений! Після вакацій ми напевно здобудемо ще більше шатер!

Ми ходимо радо щотижня на сходи і дуже любимо нашого гніздового братчика Юрка Сулжинського, братчика Олега, братчика Влодка і сестричку Марусю, яка є братчиком у нашому гнізді. Ми ходимо на прогулянки, а зимою до музею і на саночки. А коли вже потепліє, маємо свої сходи у парку. Там часом палимо і вогник.

Хочемо ще написати, що весною давали ми гарну виставу „Олеся”. Напевно всі знають це оповідання Бориса Грінченка про дівчинку й татар. Ми довго підготовлялися, але зате люди казали, що було дуже гарно. Можливо, що після вакацій ми поїдемо показати „Олеся” іншим пластунам.

Хто ці малі козаки, та звідкіля, прочитаєте ось у цьому дописі!

На сцені, яка представляла українське село, ми новачки ввели козацький танок зі списами. Ролю Михайлика грав новак Славко Сенківський. Новак Тарас Борковський був отаманом малих козаків, а Зенко Слойко його заступником. Наші списи виглядали, як правдиві, але їх вістря були з гуми, щоб ми один одного не покололи.

Посилаємо Тобі світлину, як то наш козацький курінь виводить свій танок зі списками перед дідусем Данилом та перед за坡рощем.

На цьому кінчаємо і незабаром напишемо знов до Тебе!

Здоровимо щиро „Готуйсь”!

Гніздо „Лісові звірята”

в Йонкерсі.

**

Як знаєте з числа „Готуйсь” за червень, деякі новачки й новачки дістали українські книжечки від „Готуйся”. Дістали за те, що гарно розгадали всі загадки. І ось тепер „Готуйсь” дістав від цих новачків подяки за ці книжки. Ви знаєте, що за кожне добре діло треба подякувати, тому й вони дякують.

Новачка **Сяня Мостович** пише:

Дорога Сестричко Редакторко!

Я дістала книжку „Меч і книга” і ще з надписом „За добрі розгадки загадок від журналу „Готуйсь”. Саме це було мені найприємніше! Я вже багато разів перечитала та переробила з моєю Мамою цю книжку і маємо її у своїй бібліотеці.

Цього року я поїду вперше на юнацький табір, бо буду вже юначкою. Проте „Готуйсь” напевно ще довго приходитиме до нас для Андрійка (молодшого брата), і я буду його завжди прочитувати. Юнацький журнал „Юнак” ми дістаємо від початку його появи. Він мені дуже подобається.

Ще раз хочу подякувати Вам, Сестричко Лесю, та Редакції „Готуйсь” за всі чудові оповідання, казки і вірші, що їх я від найменших літ читала, з яких вчилася, як любити Бога і нашу Україну. Всі річники „Готуйсь” ми старанно зберігаємо і вони — прикраса нашої бібліотеки.

В прилозі пересилаю п'ять доларів на книжки для дальших новачків, які добре розгадають загадки з „Готуйсь”. Нехай і їм цей напис на книжечці принесе стільки радості, скільки він приніс мені!

Готуйсь!

Сяня Мостович

**

Новак **Славко Курчак**, що завжди так багато писав до „Готуйся” та так пильно розгадував загадки, пише нам:

Мій останній новацький табір

Цьогорічний табір — це був мій останній новацький табір. Він був дуже гарний і було в ньому дуже багато новачків. Кажали, що наш табір найбільший з усіх новацьких таборів, які були колинебудь. Новачки займали

всі чотири новозбудовані курені внизу оселі та будинки „Київ” і „Львів”, а навіть одну кімнату в стодолі.

Командантом був братчик Яків Шегрин. Він був дуже добрий і всі його любили. Мав він дуже добру булаву. Ми дуже жалували за бунчужним, братчиком Петром Дармограєм, коли він відходив після трьох тижнів. Бо він був дуже веселий та любив розказувати новакам різні веселі історії. Але на його місце прийшов крайовий командант Пласту в Аргентині, братчик Володимир Іваник, який гостював усе літо в нас, в Північній Америці. Він

був теж дуже добрий, але він був поважний. Всі братчики були теж дуже добрі.

Наші прогулянки були дуже гарні. Найдокладніше пам'ятаю закінчення „Дня пластуна”. При слущенні прапорів дощ лив, як з відра і поки всі забігли до кімнат, були мокрі до нитки. Черевки були повні води, а однострій сох три дні. Я буду завжди згадувати цей мій найкращий табір. Чотири тижні в ньому проминули, як чотири дні!

Вкінці хочу Тобі, Готуйсь”, подякувати за книжку „Легенди про Христа” що її Ти мені прислав в нагороду за добрі розгад-

Новак Славко Курчак на своєму останньому новацькому таборі, відвідав свого брата у других, юнака Юрка Захарію, щоб переконатися, як то є в юнацькому таборі. На світлині наш Славко з правого боку, Юрко з лівого, стоять біля Юркового шатра.

ки загадок. Я прочитав її і дуже мені подобалася.

Щиро здоровлю! Готуйсь!

Славко Курчак

Редакція „Готуйсь” щиро пра-
щає свого вірного новака Слав-
ка. Тепер, у юнацтві, він певно
буде так пильно писати до
юнацького журналу „Юнак”, як
досі писав до „Готуйсь”. Бажа-
ємо йому якнайкращих успіхів
у юнацтві!

Запам'ятайте всі новачки й но-
вачки, хто з Вас тепер буде
присилати, так, як Славко, зав-
жди добрі розгадки загадок? Чи
Ви теж цього не потрапите, як
він потрапив? „Готуйсь” жде Ва-
ших листів!

Новак Адріян Гладкий та його песик на останньому новацькому таборі на Вовчій Тропі.

Вечірка новацтва у Філадельфії: кухарочки й коминярчики.

Новачка **Леся Бекерська** була цього року в таборі „Рідна Казка” на Вовчій Тропі. Там новачки мали одного дня маскову забаву-маскараду. Леся написала про неї віршика і прислала його до „Готуйсь”:

**Всі радили добру раду,
Як прийти на маскараду.**

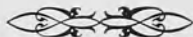
**Тож дівчатка ляльки мали
Та їх гарно забавляли.**

**Чортики чорні, рогаті,
Прийшли з нами погуляти.**

**Паяци веселі були.
Їх новачки не забули.**

**Новачки з табору „Україна —
наша Батьківщина” на Вовчій
Тропі цього року зовсім не
боялися дощу!**

**Новачки табору „Рідна казка” йдуть в поході на День пластунки.
Гляньте, які в них гарні тотеми!**

ЯК ВІДЧИТУВАТИ РЕБУСИ?

Гадаємо, що слід пояснити нашим читачам, як читати ребуси. „Ребус” — це образкова загадка. Вона складається звичайно з образків, на яких видно людей, звірят, рослини і всякі інші нарисовані предмети, навіть числа, букви і ноти. Ці різnorodні знаки треба називати за чергою і старатися творити з них слова й речення. Гляньмо, наприклад, на ці ребусики вгорі. Між ними нарисована коза, а біля неї буква „К”. Отже читаємо „коза” і додаємо „К”, то виходить „козак”. Або маємо в іншому місці букву „К”, біля неї карту, що зветься „ас”, а далі буква „А”. То читаємо: к-ас-а. Виходить „каса”. Та не всі ребуси такі прості! Наприклад маємо нарисований молот, а біля нього око. Ми прочитали б просто: „молотоко”, а це була б нісенітниця. Отже, в ребусах, звичайно, не відчитуємо цілих назв, а тільки їх уривки. Їм бракує то початку, то кінця. А скільки букв треба забрати на початку чи кінці, зазначаємо це чертками перед чи після малюнка. Отже, коли після „молот” бачимо аж дві риски, то треба відняти дві букви „от”. Лишиться „мол”, а разом з „око” дасть „молоко”.

Або знов в одному місці з багатьох букв „У”, зроблене велике „Б”, і так читаймо: з-у-б, себто „зуб”. Так само читаємо: ка-з-ка (казка) і к-о-з-а-к, тобто „козак”. Або маємо лінійку і вгорі „ко” а під нею „ва”, то читаємо: під-ко-ва, тобто „підкова”.

Думаємо, що Ви це все зрозуміли і тепер радо будете відчитувати ребуси, навіть трудніші, такі, як їх подаватимемо в дальших числах!

ІМЕНА СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Подав братчик Ірко)

Починаючи з долішнього лівого рога, обійдіть ходом шахового коника всі кліточки, і так прочитаєте імена дванадцяти визначних українських діячів. Двічі в одну кліточку не можна заходити.

Ці імена спишіть на карточці,

а щоб легше було Вам відгадати, подаємо теж і опис, що це була за людина. Тоді, вгадавши прізвище, легше буде Вам шукати й імени. Ось наприклад перше прізвище: **Шептицький**, великий Митрополит та опікун українського Пласту. В цьому

році святкуємо сторіччя Його уродин. Він помер у 1944 році, у Львові. Тоді знатимете, що ім'я його — **Андрей**, і справді це ім'я знайдете, ідучи за першими ходами нашого коника. Так ідіть і далі:

- 2) Перша й найславніша українська княгиня.
- 3) Перший галицький король.
- 4) Славний гетьман, що відновив українську державу.
- 5) Визначний український галицький письменник.

Н	А	Л	І	М	А	Б	О
И	Ф	А	Р	О	Й	И	С
Т	Е	Р	О	А	О	Л	О
Д	Н	И	Й	Р	М	Л	К
Л	Н	Н	М	С	Н	Г	Ь
А	Н	В	А	И	О	О	Я
А	О	Д	Н	И	А	Г	А
А	І	С	С	А	А	Р	Л

- 6) Найбільший український поет.
- 7) Найбільша українська поетка.
- 8) Мати найбільшої української поетки, сама теж письменниця.
- 9) Найбільший український композитор-музика.
- 10) Головний Отаман військ, а опісля Голова Української Народної Республіки.
- 11) Творець Української Повстанської Армії.
- 12) Сучасний українець - кардинал.

„Готуйсь” нетерпеливо жде Ваших листів з розв'язками цього завдання, бо ними докажете, наскільки Ви вмісте історію рідного народу.

Коли вже повинаєте всі імена, пригадайте, хто ще із славних українців називався так само. А далі загляньте в календар та переконайтеся, які з цих імен мають день свого Святого у грудні. „Готуйсь” пригадує Вам, щоб не забули переслати іменинові привіти Вашим Рідним і Знайомим, що мають ці імена!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

Добрі розгадки прислали:

Галя Романів, рій „Соловейки” з Філадельфії, Сяня Мостович, Таїса Галібей, Славко Курчак. Всі вони дістають в нагороду книжечку „Найбільший дарунок”.

Травень, ч. 5 (106)

Хто читав?

І с л я М
В а я н А
А н г е Л
Н е р в И
Ф и с о П
Р о з у М
А л ь п И
Н о т а Р
К а к а О
О к е а Н

Разом „ІВАН ФРАНКО — МАЛИЙ МИРОН”. Хто справді читав його?!

Червень, ч. 6 (107)

Як зробити з „рака” форми новацьких відзнак-кружечка (відзнака проб) та квадратики (число гнізда), Ви мабуть самі собі вже намалювали!

Вересень, ч. 7 (108)

Вивчаймо рідну мову!

Арфа	Ножиці
Баран	Осел
Вішак	Підкова
Годинник	Рак
Гудзик	Слон
Дерево	Тризуб
Еліпса	Ухо
Євангеліє	Фабрика
Жолудь	Хліб
Зайчик	Церква
Індик	Чайник
Їжак	Шатро
Йордан	Щітка
И (горИ)	Юнак
Качка	Ялинка
Листок	Ь (пенЬ)
Мишка	

Жовтень, ч. 8 (109)

Осіве листя:

Ксея знайшла і засушила листки з таких дерев:

Дуб, клен, верба, тополя, каштан, сосна.

Як Марко ліз по яблука — Ви вже певно самі відгадали!

Рій „Зоретравці“
 Поверталися до -и.
 Стала вже більшати.
 Далі - видно вже й -у!
 Там стоїть народу стільки!
-у багить цей, той -а,
 з Пласттриату делегатів
-их; ЮНАЦТВО з ними
 І КОШОВІ ЮНАЦТВО з ГНІЗДОВІ-ими.
-ів всі вітали,
 І квіттали, обіймали!
 О тепер остане з нами —
 Бо ж і він був між -ами.